अयं धत्ते वेणुरिवात्मघाती फलं राजा धृतराष्ट्रस्य पुत्त्रः । द्यूतं हि वैराय महाभयाय मत्तो न बुध्यत्ययमन्तकाले । २१९०

नारुन्तुदः स्यान्ननृशंसवादी न हीनतः परमभ्याददीत । ययाऽस्य वाचा परउद्विजेत न तां वदेदुषतीं पापलोक्यां

समुच्चरन्त्यतिवादाश्च वक्त्राद्यैराहतः शोचति रात्र्यहानि । परस्य नामर्म्मसु ते पतन्ति तान् पण्डितो नावसृजेत् परेषु ।

अजो हि शस्त्रमगिलत् किलैकः शस्त्रे विपन्ने शिरसाऽस्य भूमौ । निकृन्तनं स्वस्य कण्ठस्य घोरं तद्वद्वैरं माकृथाः पाण्डुपुत्त्रैः ।

न किञ्चिदित्थं प्रवदन्ति पार्था वनेचरं वा गृहमेधिनं वा । तपस्विनं वा परिपूर्णविद्यं भषन्ति हैवं श्वनराः सदैव ।

द्वारं सुघोरं नरकस्य जिह्मं न बुध्यते धृतराष्ट्रस्य पुत्त्रः । तमन्वेतारो बहवः कुरूणां द्यूतोदये सह दुःशासनेन । २१९५

मज्जन्त्यलाबूनि शिलाः प्लवन्ते मुह्यन्ति नावोऽम्भसि शश्वदेव । मूढो राजा धृतराष्ट्रस्य पुत्त्रो न मे वाचः पथ्यरूपाः शृणोति

अन्तो नूनं भविताऽयं कुरूणां सुदारुणः सर्व्वहरो विनाशः । वाचः काव्याः सुहृदां पथ्यरूपा न श्रूयन्ते वर्द्धते लोभ एव ।

इति श्री महाभारते सभापर्व्वणि द्यूतपर्व्वणि विदुरवाक्ये चतुःषष्टितमोऽध्यायः ॥ ६४ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ धिगस्तु क्षत्तारमिति ब्रुवाणो दर्पेण मत्तो धृतराष्ट्रस्य पुत्त्रः । अवैक्षत प्रातिकामीं सभायामुवाच चैनं परमार्य्यमध्ये ॥

॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ त्वं प्रातिकामिन् द्रौपदीमानयस्व न ते भयं विद्यते पाण्डवेभ्यः । क्षत्ता ह्ययंविवदत्येव भीतो नचास्माकं वृद्धिकामः सदैव ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्तः प्रातिककामी स सूतः प्रायाच्छीघ्रं राजवचो निशम्य । प्रविश्यच श्वेव हि सिंहगोष्ठं समासदन्महिषीं पाण्डवानां । २२००

॥ प्रातिकाम्युवाच ॥ युधिष्ठिरो द्यूतमदेन मत्तो दुर्य्योधनो द्रौपदि त्वामजैषीत् । सा त्वं प्रपद्यस्व धृतराष्ट्रस्य वेश्म नयामि त्वां कर्म्मणे याज्ञसेनि ।

॥ द्रौपद्युवाच ॥ कथं त्वेवं वदसि प्रातिकामिन् को हि दीव्येद्भार्य्यया राजपुत्त्रः । मूढो राजा द्यूतमदेन मत्तो ह्यभून्नान्यत् कैतवमस्य किञ्चित् ॥

॥ प्रातिकाम्युवाच ॥ यदा नाभूत् कैतवमन्यदस्य तदाऽदेवीत् पाण्डवोऽजातशत्रुः । न्यस्ताः पूर्व्वं भ्रातरस्तेन राज्ञा स्वयञ्चात्मा त्वमथो राजपुत्त्रि ॥

॥ द्रौपद्युवाच ॥ गच्छ त्वं कितवं गत्वा सभायां पृच्छ सूतज । किन्नु पूर्व्वं पराजैषीरात्मानमथ वा नु मां ।

एतज्ज्ञात्वा समागच्छ ततो मां नय सूतज । ज्ञात्वा चिकीर्षितमहं राज्ञो यास्यामि दुःखिता । २२०५

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ सभां गत्वा सचोवाच द्रौपद्यास्तद्वचस्तदा । युधिष्ठिरं नरेन्द्राणां मध्ये स्थितमिदं वचः ।

कस्येशो नः पराजैषीरिति त्वामाह द्रौपदी । किन्नु पूर्व्वं पराजैषीरात्मानमथ वाऽपि मां ।

युधिष्ठिरस्तु निश्चेता गतसत्त्व इवाभवत् । न तं सूतं प्रत्युवाच वचनं साध्वसाधु वा ।

॥ दुर्य्योधन उवाच ॥ इहैवागत्य पाञ्चाली प्रश्नमेनं प्रभाषतां । इहैव सर्व्वे शृण्वन्तु तस्याश्चैतस्य यद्वचः ।

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ स गत्वा राजभवनं दुर्य्योधनवशानुगः । उवाच द्रौपदीं सूतः प्रातिकामी व्यथन्निव । २२१०

॥ प्रातिकाम्युवाच ॥ सभ्यास्त्वमी राजपुत्त्र्याह्वयन्ति मन्ये प्राप्तः संक्षयः कौरवाणां । नवै समृद्धिं पालयते लघीयान् यल्वां समानेष्यति राजपुत्त्रि ॥